

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 28

Utgitt 27 juni.

1927

Skrivelse fra Landbruksdepartementet. hvorved der i 22 juni. medhold av lov nr. 4 av 9 juli 1926 § 3, 2net ledd, meddeles approbasjon på en av Kvikne herredsstyre i Hedmark fylke under 21 mars og 24 mai 1927 vedtatt beslutning, hvorved bestemmes at enhver eier eller besidder av hund i herredet skal holde hunden i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet i den tid bufe beiter.

Denne bestemmelse gjelder dog ikke hunder, som under lovlig jakt godtgjøres å være ledsaget på forsvarlig måte av eier eller besidder.

Lov om forandringer i og tillegg til lov 24 juni. om statskontroll med skibes sjødyktighet. Nr. 1.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 11 juni 1927 sålydende:

I lov om statskontroll med skibes sjødyktighet av 9 juni 1903, jfr. tilleggslover av 18 september 1909 og 16 februar 1923 skal efternevnte bestemmelser lyde således:

§ 84. Enhver som efter denne lovs ikrafttreden første gang fremstiller sig til dekkstjeneste på skib på 50 register-tonn brutto og derover, skal godtgjøre ved vidnesbyrd fra en dertil av medisinalstyret bemyndiget læge, at han har evne til å skjelne de ved lov eller reglement påbudte farver for signallanterner. Likeledes skal han godtgjøre ved vidnesbyrd fra eksaminert læge, at han ikke lider av nogen betydeligere feil ved synsevnen for øvrig eller ved hørselen. Vidnesbyrdene blir å påføre sjømannens sjøfartsbok.

Bestemmelsene i denne paragraf kan efter Kongens nærmere avgjørelse i den utstrekning som måtte anses påkrevet også gis anvendelse på dem som fremstiller sig til annen tjeneste ombord enn dekkstjeneste.

§ 93. De i nærværende kapitel fastsatte bestemmelser gjelder hvor ikke annet uttrykkelig er bestemt så vel innenriks som utenriks fart og kan ikke fravikes ved overenskomst mellom skipsfører og mannskap.

- 24 juni. Kongen kan utferdige nærmere forskrifter om skibenes
 Nr. 1. bemanning og om alder og fartstid som betingelse for tjenstgjøring i de stillinger bemanningsforskriftene omfatter. Likeledes kan Kongen eller den han dertil bemyndiger utferdige nærmere forskrifter om undersøkelse av sjømenns farvesans, syn, hørsel og sundhetstilstand.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

- 24 juni. Lov om forandring i lov om fredning av
 Nr. 2. kreps m. v. av 19 mai 1916.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 11 juni 1927 sålydende:

I.

§ 2 i lov om fredning av kreps m. v. av 19 mai 1916 skal herefter lyde så:

Efter andragende overensstemmende med § 1 i lov om fredning av ferskvannsfisk av 30 mai 1894 kan Kongen for vassdrag eller del derav påby en årlig fredning av inntil 4 måneder, i hvilken det skal være forbudt å fange eller drepe kreps og å bruke, utsette eller la bli stående redskaper, som er innrettet til sådant fiske. I vassdrag eller del derav, hvor kreps tidligere manglet, men er innført i løpet av de siste 5 år, kan sådan fredningstid for et tidsrum av inntil 10 år omfatte det hele år.

På samme måte kan den i § 1 nevnte minimumsstørrelse av 9 cm. forhøies inntil 11 cm.

Hvor årsfredning er påbudt, skal det innen vedkommende kommunedistrikt eller -distrikter efter utløpet av den 3dje dag efter fredningens inntreden være forbudt å opbevare, falby, selge, kjøpe eller motta kreps.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Kongelig resolusjon, hvorved i forbindelse med sank- 24 juni.
sjon av foranstående lov av 24 juni 1927 nr. 2 bestemmes:

I. Landbruksdepartementet bemyndiges til å utferdige de
bestemmelser angående fangst av kreps, som det ifølge
loven er tillagt Kongen å utferdige.

II. Bestemmelsen i foranstaaende post I trer i kraft straks.

Lov om forandring i lov om militære re- 24 juni.
kvisisjoner i krigstilfelle av 27 juli 1896. Nr. 3.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 11
juni 1927 sålydende:

Følgende paragrafer i lov om militære rekvisisjoner i
krigstilfelle av 27 juli 1896 skal herefter lyde således:

§ 3. Rekvisisjon av disposisjonsrett over jernbaner,
sporveier, kanaler, telegrafer, telefoner og brevduer tilhørende
nogen brevueforening rettes direkte til vedkommende be-
styrelse, driftsbestyrer eller trafikkchef. Det samme kan,
om ønskes, skje med hensyn til dampskib tilhørende et
dampskibsselskap.

Alle andre rekvisisjoner rettes regelmessig til vedkom-
mende kommune, enten gjennom formannskapet eller i byene
gjennom borgermester eller formannskap. Angår rekvisi-
sjonen bestemt angitte gjenstander eller er knyttet til be-
stemt angitte lokaliteter, kan den også rettes til lensmannen
eller politimesteren der i så fall har å dra omsorg for dens
fyldestgjørelse. Alene forsåvidt tidens knapphet undtagelses-
vis måtte gjøre det uomgjengelig nødvendig, kan en rekvi-
sisjon umiddelbart rettes til den, som skal avgi det rekvirerte.

Kommunen bærer ansvaret for fyldestgjørelsen av alle
til den rettede rekvisisjoner og treffer selv de fornødne be-
stemmelser om rekvisisjonsbyrdens fordeling innen kom-
munen eller om måten, hvorpå denne i tilfelle skal foretas.

De civile øvrighetspersoner, fylkesmenn, magistrats-
embedsmenn, politimestre og lensmenn har på enhver måte
å bistå med rekvisisjonenes forberedelse og fyldestgjørelse.
Hvor rekvisisjon skal rettes til flere kommuner har de å
bistå ved rekvisisjonsbyrdens fordeling mellem disse.

Er anvendelse av tvang nødvendig til rekvisisjonens
fyldestgjørelse, kan politiet la det rekvirerte utta hos den
til rekvisisjonens fyldestgjørelse forpliktete. Alene hvor
den nevnte civile myndighet ikke has til stede og hvor en
opsettelse kunde medføre vesentlig skade eller fare, kan
vedkommende militære myndighet selv sette sig i besiddelse
av det rekvirerte.

24 juni. § 5. Benyttelse av jernbaner, sporveier, kanaler, tele-
Nr. 3. grafer, telefoner, velocipeder, brevduer, militær transport-
skyss og andre arbeidsydelser samt ydelser av kvarter med
eller uten kost, lys og brenne og av stallrum og furasje til
hester og slaktekveg under deres innkvartering godtgjøres
etter takster som av Kongen eller den, han dertil bemyn-
diger, fastsettes for det hele land eller for større deler
derav.

Alle andre ydelser, tap og skadetilføielser til fyldest-
gjørelse av eller hitrørende fra rekvisisjoner etter denne lov
erstattes etter skjønn. Skjønnen avgis som regel av en for
hver kjøpstad og for hvert sorenskriveri anordnet kommisjon
bestående av 3 medlemmer. Når Kongen eller den han
bemyndiger bestemmer det, kan der også anordnes kommi-
sjoner for større eller mindre områder og dannes flere kom-
misjoner innen hvert område. Av kommisjonens medlemmer
blir det ene, der forretter som kommisjonens formann, å
opnevne av den rekvisisjons-myndighet, som Kongen be-
stemmer, mens de to andre medlemmer opnevnes av soren-
skriveren eller byfogden blandt de menn, der er opført i det
i lagrettesloven av 28 august 1854 § 18 omhandlede utvalg.
Når kommisjonen er anordnet for større områder enn kjøp-
stad eller sorenskriveri bestemmer Kongen eller den han
bemyndiger hvilken sorenskriver eller byfoged skal foreta
opnevningen.

Kommisjonens medlemmer oppebærer skyss- og kost-
godtgjørelse som for offentlige tjenestemenn bestemt.

Handles der kun om mindre beløp, kan den rekvire-
rende myndighet, om den så foretrekker, i landdistriktene
la skjønnet avgi av lensmannen som formann med 2 av
denne opnevnte menn.

Såfremt det har vært umulig å gi skjønnsmennene
anledning til å besiktige de rekvirerte gjenstander, skal
rekvisisjons-myndigheten dra omsorg for, at de fornødne
data til deres verdsettelse såvidt mulig kan foreligge, når
skjønnen skal avgis.

Ved skjønnet legges dagens almindelige priser til grunn.
Nogen overtakst finner ikke sted.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Lov om forandring i og forlenget gyldig- 24 juni.
het av lovgivningen om medisinalavgift til Nr. 4.
Nordland og Troms fylkeskommuner.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 15 juni 1927 sålydende:

I.

1. Lov av 27 mai 1910, jfr. lover av 13 juli 1917, 29 juni 1920 og 13 juni 1924 inneholdende forandring i lovgivningen om medisinalavgiften i Nordland og Troms fylker blir gjeldende utover 1 juli 1927 og inntil videre, dog ikke lenger enn til 1 juli 1929.

I § 1 tilføies:

- a) ordet «levende» efter «fersk» ved satsene for fersk eller frossen kveite, flyndre, laks samt annen fersk eller frossen fisk og sild. Satsen: «av hvert 100 kg. levende fisk kr. 0,06» utgår.
 - b) efter «av hver tønne damptran»: («medisintran».)
2. I lov av 12 mai 1866 om medisinalavgift til Nordland og Troms fylkeskommuner tilføies:

som nytt annet (siste) ledd i § 2: «De til å yde lægehjelp under de større fiskerier i Nordland og Troms fylker antatte lægers godtgjørelse for reiser i denne anledning utredes i sin helhet av vedkommende fylkes medisinalfond.»

Som ny § 16:

Kongen kan bestemme:

1. At avsendere av de i denne lov omhandlede avgiftspliktige fiskevarer (og i tilfelle vedkommende ekspeditører) skal innsende opgaver — efter nærmere fastsatt skjema — til vedkommende tollmyndigheter over de avsendte varer.
2. At ingen avgiftspliktige fiskevarer må avsendes fra Nordland og Troms fylker til steder utenfor fylkene, før vedkommende varepartier er anmeldt overensstemmende med de regler som fastsettes av Kongen eller den han bemyndiger.

Som avsender i lovens betydning anses også fartøifører som for egen eller andres regning kjøper og forsender avgiftspliktige varer eller uten å benytte ekspeditør mottar slike varer til befordring.

II.

Denne lov trer i kraft 1 juli 1927.

24 juni. Fra samme tid opheves post II i lov nr. 1 av 4 juli
 Nr. 4. 1884 og post I nr. 2 i lov nr. 1 av 13 juni 1924 inneholdende forandringer i lovgivningen om medisinalavgiften i Nordland og Troms fylker.

Ti har vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

24 juni. **Kongelig resolusjon**, hvorved det i forbindelse med sanksjon av foranstående lov av 24 juni 1927, nr. 4, med hjemmel av § 16 i lov av 12 mai 1866 om medisinalavgift til Nordland og Troms fylker bestemmes, at de ved kongelig resolusjon av 3 desember 1915 utferdigede bestemmelser om meldeplikt og opkreving av avgift fremdeles inntil videre blir gjeldende.

24 juni. **Lov om forandring i og forlenging av gyldighet av lovgivningen om medisinalavgift i Finnmark.**
 Nr. 5.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 15 juni 1927 sålydende:

I.

1. Lov av 9 juni 1905, jfr. lover av 29 juni 1920 og 13 juni 1924, inneholdende forandring i lovgivningen om medisinalavgift i Finnmark, blir gjeldende utover 1 juli 1927 og inntil videre, dog ikke lenger enn til 1 juli 1929.

§ 1. litra e.) skal lyde således: «Av hvert 100 kg. fersk eller levende laks . . . 80 øre.»

§ 1. litra k.) skal lyde således: «Av hvert 100 kg. fiskeguano (hoder, rygger og lignende, så vel knust eller malet som hel) hvalguano, benmel og kraftfor . . . 6 øre».

2. I lov av 18 mai 1860 om medisinalavgift i Finnmark tilføies:

som § 2: Forsåvidt ikke annen avtale er truffet, er kjøperen ved innkjøp av fiskevarer fra første hånd berettiget til fra den betingede pris å fratrekke medisinalavgiften;

som nytt 3dje ledd til § 10: De til å yde lægehjelp under de større fiskerier i Finnmark antatte lægers godtgjørelse for reiser i denne anledning utredes i sin helhet av medisinalfondet.

II.

24 juni.
Nr. 5.

Denne lov trer i kraft 1 juli 1927.

Fra samme tid opheves §§ 2 og 3 i lov nr. 2 av 4 juli 1884 inneholdende forandring i og tillegg til lovgivningen om medisinalavgift i Finmark.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

HAAKON.

(L. S.)

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Kongelig kunngjørelse om skatt til statskassen 24 juni. av fortæring på bevertningssteder for budgetterminen 1 juli 1927—30 juni 1928.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Stortinget har under 16 juni d. å. fattet følgende beslutning:

For budgett-terminen fra 1 juli 1927—30 juni 1928 er legges der til statskassen skatt av fortæring på bevertningssteder i overensstemmelse med lov av 18 mars 1925.

Skatten erlegges med 10 pct. av fortæringens kostende og beregnes av 10/11 av den samlede omsetnings beløp.

I omsetningens beløp medregnes skatten enten denne er innbefattet i prisen (som forhøielse) eller er særskilt opkrevet eller opført i utstedte regninger.

Denne Stortingets beslutning bringes herved i utøvelse.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

Under vår hånd og rikets segl.

HAAKON.

(L. S.)

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Plakat angående endring i plakat av 29 24 juni 1922 (med tilleggsplakater) om innførsel av husdyr og smitteførende gjenstander.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

I kraft av lov om foranstaltninger mot smittsomme husdyrsykdommer av 14 juli 1894, dens § 17, fastsettes herved endring i kongelig plakat av 29 juni 1922 (med tilleggsplakater) om innførsel av husdyr og smitteførende gjenstander, hvorefter dens punkt VII skal lyde så:

24 juni. VII. Fra Sverige og Danmark skal det inntil videre være forbudt å innføre gress, høi og halm samt matter, rep, flaskehylstere og fletningsarbeider av gress, høi eller halm samt å anvende sådant som emballage for varer fra disse land. Forbudet omfatter ikke blomster, kurver, hatter, huer og andre finere arbeider av strå.

Fra andre land enn Sverige og Danmark skal det inntil videre være forbudt å innføre ubearbeidet gress, høi og halm. Det skal likeledes være forbudt å benytte sådant gress, høi og halm, der har vært anvendt som emballage for varer fra fremmede land som fôr, strøelse o. l. for dyr og skal sådan emballage opbrennes ved ankomst til riket.

Brukte sekker og annen tidligere brukt emballage av vevet stoff skal det være forbudt å innføre samt å anvende som emballage for varer, der innføres til riket.

Landbruksdepartementet skal være bemyndiget til helt å forby anvendelse av gress, høi og halm som emballage for varer fra fremmed land eller landsdel. Det skal enn videre være bemyndiget til helt å forby innførsel av korn, mel, frø, grønnsaker, rotfrukter, poteter, planter, trær og busker, torvstrø, kraftfôrstoffer — såsom fôrmel, fôrkaker, oljekaker, kli og lignende stoffer til husdyrføde — samt mais fra fremmed land eller landsdel.

Landbruksdepartementet skal være bemyndiget til å dispensere fra de til enhver tid herom gjeldende innførselsbestemmelser samt til å opheve disse helt eller delvis og til igjen å sette dem i kraft. Departementet kan videre bestemme, at opprinnelsesbevis skal medfølge varen og for øvrig fastsette nærmere regler og vilkår for innførselen. Denne plakat trer i kraft straks.

Gitt på Oslo slott den 24 juni 1927.

Under vår hånd og rikets segl.

HAAKON.

(L. S.)

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

24 juni. **Kongelig resolusjon**, hvorved i henhold til lov om domstolene av 13 august 1915 §§ 63 og 190 fastsettes nedenstående forskrifter om stevnevidners og polititjenestemenns utførelse av forkynnelser:

I. Om forsikring.

24 juni.

§ 1. Den som er antatt som stevnevidne og tidligere ikke har avlagt ed eller forsikring som stevnevidne skal før han begynner å gjøre tjeneste gi forsikring om, at han samvittighetsfullt vil opfylle sine plikter som stevnevidne og at han vil bevidne den rene sannhet om de forkynnelser som blir overdratt ham. Dette gjelder også de polititjenestemenn som det blir overdratt å utføre forkynnelser.

§ 2. Forsikringen avgis muntlig i rettsmøte til herreds- eller byretten. Høiesteretts stevnevidner avgir forsikring ved Oslo byrett, og stevnevidnene ved de store fiskerier for fiskeridom-meren.

Før forsikringen blir avgitt skal dommeren ha forvisset sig om at stevnevidnet har et avtrykk av disse forskrifter, og at han kjenner de regler som gjelder om forkynnelser og de plikter stevnevidnet har.

II. Almindelige forskrifter om forkynnelser.

§ 3. Hvert hovedstevnevidne skal føre en paginert dagbok, som er innrettet efter skjema fastsatt av Justisdepartementet. Ethvert skrift som kommer til forkynnelse, føres inn i dagboken og får sitt nummer. Nummerrekken begynner med tallet 1 ved hvert årsskifte.

Dagboken autoriseres av herreds- eller byrettens formann, som også har tilsyn med at den blir ført riktig. Han skal etterse den minst en gang årlig.

For Høiesteretts stevnevidner, fiskeristevnevidnene og politiets tjenestemenn gjelder tilsvarende regler. Dagboken autoriseres henholdsvis av Høiesteretts justissekretær, fiskeridom-meren og politimesteren.

§ 4. Hvert skrift som kommer til forkynnelse skal straks noteres i dagboken. Alle skriftstykker skal forsynes med dagboks-nummer og årstall. På det eksemplar som skal sendes tilbake, skrives også den datum da det er mottatt og antallet av de skriftstykker som er mottatt.

§ 5. Når stevnevidnet mottar noget til forkynnelse, skal han straks undersøke om skriftet lider av nogen mangel som kan hindre forkynnelsen. Han bør da uten opphold sette sig i forbindelse med den som har forlangt forkynnelsen og søke feilen avhjulpet.

Er det ikke sendt med tilstrekkelig antall eksemplarer eller avskrifter (domstolslovens § 160, jfr. § 177), tar stevnevidnet de avskrifter som trenges (lovens § 161). Er de eksemplarer eller avskrifter som er sendt inn ikke bekreftet, skal de be-kreftes av stevnevidnet (lovens § 162).

24 juni. § 6. Hovedstevnevidnet bestemmer om en forkynnelse som skal skje ved de almindelige stevnevidner, blir å utføre av hovedstevnevidnet selv eller av et hjelpestevnevidne.

§ 7. Forkynnelsen utføres snarest mulig efterat skriftet er mottatt.

Når forkynnelsen er forlangt av en offentlig myndighet og skriftet er påtegnet «Haster», bør forkynnelsen utføres forut for andre forretninger. Går det mer enn 4 dager mellom mottagelsen og forkynnelsen av stevning i straffesak, skal stevnevidnet opgi grunnen til det i bevidnelsen på skriftet (se § 10) og i dagbokens rubrikk for anmerkninger.

Om forkynnelsen er utført en helligdag eller utenfor almindelig dagstid (lovens § 167), skal grunnen til dette oppgis på samme måte.

§ 8. Forkynnelsen foretas nøiaktig efter reglene i domstolslovens §§ 167—177.

Den som noget skal forkynnes for, skal fortrinsvis søkes på bosted eller stadig arbeidssted. Uten at det er nødvendig bør forkynnelsen ikke bli foretatt på offentlig gate, forlystelses- eller bevertningssted, eller i det hele tatt på sted eller under forhold da det vil være forbundet med særlig ulempe eller ubehagelighet for vedkommende. Forkynnelsen skal alltid utføres så hensynsfullt som mulig.

§ 9. Treffes ikke vedkommende personlig og stevnevidnet har valget mellom flere personer som forkynnelsen kan foregå for (lovens §§ 169—171), bør den iverksettes for den som tidligst og sikrest kan gi underretning til vedkommende om forkynnelsen.

Den som forkynnelsen på en annens vegne foregår for, skal gjøres bekjent med bestemmelsene i lovens §§ 175 og 212 og gis den nødvendige veiledning om hvad han har å gjøre.

Dersom den som forkynnelsen på en annens vegne foregår for, uberettiget nekter å motta forkynnelsen, og fastholder vegringen efterat han er gjort bekjent med ansvaret, skal bemerkning gjøres om det i bevidnelsen på skriftet (se § 10) og i dagbokens rubrikk for anmerkninger.

§ 10. Om forkynnelsen skal stevnevidnet gi bevidnelse således som bestemt i lovens § 177.

Er det sendt med et eksemplar av skriftet som skal sendes tilbake til den som har forlangt forkynnelsen, blir bevidnelsen skrevet på dette eksemplar. Ellers skal stevnevidnet gi bevidnelse i et særskilt skrift. Dette må inneholde en tydelig betegnelse av det skrift som er forkynt, og opplyse hvem det er som har latt forkynnelsen utføre.

Bevidnelsen må være så uttømmende at det av den kan ses, om forkynnelsen er utført på lovlig måte, og om den for-

kynnelsen gjelder må antas å ha fått underretning om forkyn- 24 juni.
nelsen i betimelig tid. Bevidnelsen skal derfor opplyse:

1. *for hvem, hvor og når* (datum og klokkeslett) forkynnelsen er skjedd;
2. at der til den person som forkynnelsen er foregått for, er levert (eller i tilfelle efterlatt, se lovens § 176) et eksemplar eller en bekreftet avskrift av det forkynte skrift;
3. alt det som for øvrig er nødvendig til å avgjøre om forkynnelsen er lovlig og til å bedømme om vedkommende rettidig vil få underretning om forkynnelsen.

§ 11. Når forkynnelsen er skjedd og det nødvendige er optegnet i dagboken, blir skriftet — eller i tilfelle en særskilt bevidnelse om forkynnelsen, se § 177 siste ledd — snarest mulig å sende tilbake til den som har forlangt forkynnelsen, eller til den han måtte ha opgitt.

Har forkynnelsen ikke kunnet utføres, sendes alle skriftstykker tilbake med bevidnelse om dette. I bevidnelsen gis opplysning om de skritt som har vært foretatt for å utføre forkynnelsen, og om de omstendigheter som det er av interesse å kjenne til bedømmelse av hvordan man bør gå frem for å få utført forkynnelsen.

§ 12. Alle bevidnelser og bekreftninger skal av stevnevidnet (polititjenestemannen) utferdiges under påberop av avgitt forsikring således:

«Dette bevidnes (bekreftes) i henhold til avgitt forsikring.

N. N.

stevnevidne (politibetjent) i X.»

III. Særlige forskrifter om forkynnelser i straffesaker.

§ 13.

1. Dersom et forelegg forkynnes, og siktede treffes personlig, spør stevnevidnet ham om han vedtar forelegget. Vedtar han det, skriver stevnevidnet dette ned i en påtegning på forelegget, fører til tid og sted, leser vedtagelsen op for siktede og skriver under sammen med ham. Vedtas ikke forelegget på stedet, gir stevnevidnet siktede underretning om at vedtagelsen kan skje innen den frist som er satt i forelegget. Vedtagelsen skjer i så fall enten til den myndighet som har utferdiget forelegget eller til lensmannen, enten muntlig eller skriftlig ved påtegning på og tilbakesendelse av det eksemplar av forelegget som blir levert til siktede.

2. Når en fellende dom forkynnes, blir domfelte å aveske erklæring om han vedtar dommen. Blir den vedtatt, medunderskriver domfelte bevidnelsen. Vedtas den ikke, skal stevnevidnet tilkjennegi domfelte, at han i tilfelle innen 14 dager

24 juni. har for påtalemyndigheten eller herreds- eller bydommeren eller — dersom han er fengslet — for fengslets vaktmester å erklære anke eller begjære fornyet behandling ved høiere rett. Videre tilkjennegis det domfelte at han hos de nevnte myndigheter eller hos sin forsvarer, om han har hatt nogen, kan forlange bistand til å skrive erklæringen, og at han hos forsvareren kan kreve råd om hvorvidt anke bør erklæres eller fornyet behandling begjæres (se straffeprosesslovens §§ 383—386 og 402). Domfelte leveres et avtrykk av «Meddelelse til domfelte». At dette er iaktatt, blir å anføre i bevidnelsepåtegningen.

3. Når påtalemyndighetens erklæring om anke forkynnes for tiltalte (straffeprosesslovens § 382 siste punktum), skal stevnevidnet tilkjennegi ham, at saken vil bli foretatt så snart der er anledning til det, uten nogen ytterligere underretning til ham. Bevidnelse herom gis i påtegningen.

§ 14. Ved forkynnelse av vidnestevning for personer som tilkommer reisegodtgjørelse (lov nr. 2 av 21 juli 1916 § 2), gjør stevnevidnet opmerksom på at vidnet, om det er nødvendig, kan få forskudd på reisegodtgjørelsen ved å henvende sig til henholdsvis byfogden eller lensmannen (se forskrifter om utbetaling av vidnegodtgjørelse i straffesaker av 14 desember 1889 med senere forandringer §§ 3, 4, 7 og 17).

IV. Særlige forskrifter om beskikkelser.

§ 15. Forlanges en beskikkelse forkynt ved stevnevidne, blir den å utføre i forening med et tilkalt vidne. Blir muntlig svar avgitt, bør dette om mulig straks skrives ned og leses op for den beskikkede, som anmodes om å medunderskrive svaret. Gjør han ikke det, skal det tilkalte vidne alltid medunderskrive bevidnelsepåtegningen.

V.

§ 16. Justisdepartementet kan gi nærmere bestemmelser til gjennomføring av disse forskrifter.

§ 17. Disse forskrifter trer i kraft 1 juli 1927.

Fra samme tid opheves de forskrifter angående stevnevidners og polititjenestemenns edfestelse og plikter med hensyn til forkynnelse m. m., som er fastsatt ved kongelig resolusjon av 12 desember 1892.

24 juni. **Kongelig resolusjon**, hvorved bifalles nedenstående instruks inneholdende nærmere regler for rettenes ansettelse av godtgjørelse for aktorer og offentlige forsvarere i straffesaker, samt sakkyndige i straffesaker og civile saker ved andre domstoler enn Høiesterett:

I. For aktorer og forsvarere.

24 juni.

§ 1. For utførelsen av en sak med rettsmøte inntil 5 timer beregnes en godtgjørelse av efter omstendighetene:

- a) for forsvarere i lagmannsrettssaker og krigsrettssaker fra 40 til 60 kroner;
- b) for aktorer i meddomsrettssaker fra 40 til 55 kroner;
- c) for forsvarere i meddomsrettssaker fra 30 til 50 kroner.

Heri er innbefattet godtgjørelse for det forberedende arbeide.

Er saken vidtløftigere, det forberedende arbeide betydelig, eller varer rettsmøtet lenger enn 5 timer uten dog å medta mer enn 1 dag, kan godtgjørelsen forholdsvis forhøies, dog ikke med mer enn en halvdel av foran nevnte maksimumsbeløp.

Varer hovedforhandlingen mer enn 1 dag, kommer foranstående bestemmelser også til anvendelse på efterfølgende dager eller deler derav.

§ 2. De i § 1 inneholdte regler for beregningen av godtgjørelse for aktorer og forsvarere i meddomsrettssaker finner tilsvarende anvendelse ved beregningen av godtgjørelse for aktorer og forsvarere ved tingsvidner og granskningsforretninger, som optas i henhold til straffeprosesslovens §§ 296 og 297, så vel som ellers ved forhørsretter, dog således, at godtgjørelsen, hvor forretningen har vært ganske kortvarig, kan nedsettes til 25 kroner.

§ 3. I tilfelle av reise kan med den begrensning, som flyter av straffeprosesslovens § 107, godtgjørelsen forhøies med et passende beløp for reisedagene, dog må dette ikke overstige 35 kroner for hver full dag, reisen med nødvendighet har medtatt utenfor rettsdagene.

II. For sakkyndige.

§ 4. For å gjøre tjeneste som sakkyndig, beregnes for læger, hvor sportellovens § 109 ikke kommer til anvendelse, en godtgjørelse av efter omstendighetene inntil:

- a) for hver full rettsdag 75 kroner;
- b) for hver full dags arbeide utenfor retten 60 kroner;
- c) for hver full reisedag 35 kroner.

§ 5. Retten kan i medhold av lov om vidners og sakkyndiges godtgjørelse av 21 juli 1916 § 10, tredje punktum, i stedet for betaling efter sportellovens § 109 fastsette den sakkyndiges godtgjørelse efter reglene i denne instruks:

- a) for psykiatrisk forretning;
- b) når læge ved en i sportellovens § 109 omhandlet forretning til bruk under straffesak har hatt særlig meget eller

24 juni. byrdefullt arbeide, eller har overvært et rettslig eller utenrettslig møte og herunder påhørt eller deltatt i eksaminasjon av vidner eller siktede, eller besvart som sakkyndig spørsmål som er forelagt ham av retten, eller i forbindelse med forretningen har foretatt reise av minst 3 km. lengde fra lægens bopel eller 6 km. frem og tilbake.

§ 6. For andre sakkyndige enn læger beregnes en efter den sakkyndiges kvalifikasjoner og de øvrige omstendigheter avpasset godtgjørelse, som dog ikke må overstige den i § 4 opstilte norm.

III. Almindelige bestemmelser.

§ 7. Er godtgjørelsen normert pr. full dag, blir et forholdsvi mindre beløp å beregne, forsåvidt kun en del av dagen er medgått. Som full retts- eller arbeidsdag betraktes det, når forhandlingene eller arbeidet på en dag har varet 8 timer eller derover.

§ 8. Har en aktor eller forsvarer utført eller en sakkyndig gjort tjeneste som sådan under flere saker på samme reise, iakttas, at den samlede godtgjørelse for de enkelte saker ikke kommer til å overskride hvad der finnes å være rimelig betaling for den til samtlige saker medgatte tid.

§ 9. Forsåvidt hjemmearbeidets varighet kommer i betraktning ved godtgjørelsens ansettelse, blir alene å ta hensyn til den tid, som arbeidet, utført med tilbørlig flid, finnes med rimelighet å burde ha medtatt.

§ 10. Ved de opstilte satser for godtgjørelsens beregning er det forutsetningen, at arbeidet er utført med dyktighet og omhu. I manglende fall nedsettes godtgjørelsen.

§ 11. De i denne instruks inneholdte grunnsatser kan fravikes, forsåvidt retten finner, at der i det enkelte tilfelle er sådanne særegne omstendigheter til stede, at godtgjørelsen ellers vilde bli i vesentlig grad utilstrekkelig. I så fall blir de omstendigheter særlig å anføre, som har begrunnet fravikelsen.

De i instruksen opstilte minimumsgrenser er alltid uforbindende for retten.

§ 12. De i denne instruks inneholdte regler trer i kraft fra 1 juli 1927 og gjelder inntil videre.

Fra samme tid opheves Den norske Regjerings resolusjon av 21 desember 1921.

24 juni. **Kongelig resolusjon**, hvorved Justisdepartementet be- myndiges til å fastsette de nærmere forskrifter og bestemmelser som nødvendiggjøres ved ikrafttreddelsen av lov om vergemål for umyndige av 22 april 1927.

Kongelig resolusjon, hvorved bestemmes:

24 juni.

I. I medhold av § 32, a og e i lov av 5 april 1927 om innførsel av brennevin, vin fruktvín, mjød og øl fastsettes forskrifter om mellemmanns adgang til optagelse av bestilling på og innførsel av prøver av brennevin overensstemmende med et fremlagt utkast.

II. De under I nevnte forskrifter som trer i kraft straks er sålydende:

§ 1.

- A. Mellemmann kan ikke innlede, opta eller avslutte bestilling eller kjøp av brennevin hos andre enn A/S Vinmonopolet.
- B. Mellemmann kan ikke personlig ved fullmektig eller skriftlig gjøre henvendelser til andre enn A/S Vinmonopolet om kjøp eller bestilling av brennevin. Prislistes kan ikke sendes til andre enn A/S Vinmonopolet.
- C. Mellemmannens navn må ikke forekomme i forbindelse med det utenlandske firmas offentlige reklame.

§ 2.

- A. Mellemmann som vil drive den efter § 1 tillatte virksomhet må sende melding herom til Det Kongelige Departement for Sociale Saker.
- B. Mellemmannen skal til enhver tid holde Det Kongelige Departement for Sociale Saker underrettet om hvilke firmaer han representerer.
- C. Mellemmannen må ha løst handelsbrev eller handelspass.
- D. Den som er dømt for overtredelse av nærværende forskrifter kan ikke optre som mellemmann uten Departementets tillatelse.

§ 3. Ved mellemmann forstås i disse forskrifter personer (handelsreisende, agenter eller andre) som for andres regning innleder eller avslutter kjøp eller bestilling av brennevin.

§ 4. Mellemmann kan til bruk for sin virksomhet få innført prøver i den utstrekning A/S Vinmonopolet finner sådan innførsel nødvendig.

§ 5. Overtredelse av disse forskrifter straffes med bøter inntil kr. 50 000,00 eller fengsel inntil 6 måneder eller begge disse straffer.

Disse forskrifter trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon, hvorved bestemmes, at § 8 i reg- 24 juni.
ler for merkning av hermetisk nedlagte fiskevarer av 16 juli 1926 får følgende nye 3dje ledd:

«Betegnelsen «Kippered Herrings» og «Kippers Snacks» kan kun anvendes for hermetisk nedlagt røket og flekket vørsild, storsild og fetsild».

24 juni.

Kongelig resolusjon, hvorved bestemmes:

- I. I medhold av § 19 i lov om landets kornforsyning av 25 juni 1926 bestemmes at nevnte lov trer i kraft 1 juli 1927.
- II. Håndhevelsen og gjennomføringen av nevnte lov henlegges til Landbruksdepartementet, som bemyndiges til å treffe de avgjørelser og utferdige de bestemmelser loven i §§ 2, 5, 7, 10, 17 og i § 8 3dje ledd har lagt til Kongen.

 Utgiver: Byråchef Young.